

TRƯỜNG CŨ TÌNH XƯA

Tôi mượn tạm tựa đề của một bản nhạc để đặt tên cho bài viết này nhưng vẫn cảm thấy còn chưa đủ. Cho đến giờ này, dù ở VN hay USA, tôi vẫn tự hào mình đã được nuôi dưỡng và đào tạo từ mái trường Lasan Đức Minh - Trần Quốc Tuấn thân thương này.

Trường tôi, hai chữ tuy ít nhưng chứa đựng cả một trời kỷ niệm. Tôi có cái may mắn hơn các bạn đồng lứa là được mài đũa quần ở đây suốt 12 năm dài với nhiều biến chuyển của thời cuộc. Trái dài từ Tiểu học với các thầy: Phụng, Thái, Bạch tới Trung học với thầy Huệ (Địa lý), thầy Tịnh (Toán), thầy Hà Quốc Long (Toán-Văn), thầy Đinh Lưu Hải (Văn), thầy Lại Thế Hưng (Toán-Sinh ngữ), cô Uyên (Sinh vật), cô Ngọc (Hóa), cô Vân (Hóa)... và sau ngày 30-4-1975 với một số thầy cô mới đến từ các trường tư thục và công lập khác như thầy Bá (Văn), thầy Lượng (Hóa), thầy Thanh (Sử), thầy Tâm (Lý), thầy Hòa (Lý), thầy Trí (Toán), thầy Khoa (Văn), thầy Huế (Sử), cô Hoàng (Địa), cô Thu Hà (Hóa), cô Sanh (Lý)... 12 năm học ở LS ĐM-TQT cho tôi rất nhiều kỷ niệm để viết nhưng chắc sẽ không thích hợp với các bạn đến sau ngày thay đổi này. Hơn thế nữa, các bạn đọc ở đây đa số đến từ niên khóa 76-77 nên tôi bắt đầu từ đây vậy.

Qua sự kết hợp với các trường trung học lân cận, niên khóa 76-77 đã ân thưởng cho lớp 10C4 nhiều bông hồng đẹp: Thu Hương, Mỹ Oanh, Hường, Diễm, Bích Châu, Bạch Vân, Ngọc Huệ, Diệu Chân, Tuyết Hằng, Thục Tuệ, Thiên Hương (Lý), Thiên Hương (Lê), Lộ Đức, Linh Châu, Hồng Cúc, Thu Trang, và một mớ ôn thân: Đỗ Mạnh Hùng, Hồng Diễm Lâm, Bùi Anh Tuấn, Võ Thành Nhân, Dư Hữu Danh, Vũ Lê Phong, Thiên, Cường, Phú (lớn), Phú (nhỏ), Khôi, Minh (noir), Trương Tích Tề, Trương Tích Cường, Lương Văn, Lại Văn Lợi, Chu Văn Khánh, Vĩnh Tuyên, Vĩnh Thuận, Thành, Thạch, Sử, Tam Hùng, Quảng Hùng, Trọng Huỳnh, Lộc, Liêm, Phúc, Sang... với đạo diễn tài ba của thầy Nguyễn Đăng Khoa làm giáo viên chủ nhiệm.

Có thể nói đây là năm các cậu chúng tôi quây nhất vì lần đầu được học chung với nhiều nữ sinh. Tiện đây, nếu có thể được, cho tôi xin thay mặt các cậu thương tặng một ngàn đóa hồng cho các mẹ lớp tôi để tạ lỗi. Cũng chỉ vì khẩu quyết: “Con sáu làm rầu nồi canh” mà các mẹ lớp tôi đã phải chịu chung hình phạt “Nhất Kiếm Diệt Quần Ma” của thầy Hồ Văn Tịnh cho nên suốt niên học này, bọn cậu mẹ chúng tôi không thân nhau mấy.

Người Việt mình có cá tánh vọng ngoại. Các cậu lớp tôi cũng không thoát khỏi tật xấu đó. Lớp tôi có nhiều mẹ đẹp người, đẹp nét... ấy vậy mà cả đám mù chúng tôi lại đam mê chạy theo những bông hồng gai của trường: Thanh Tâm, Hiền Vân, Ánh Hồng, Thu Hồng, Thanh Thảo, Diệu Thảo, Trinh, Mai bộ đội,... để tự làm khổ lấy mình. Lấy chuyện Vũ Lê Phong làm điển hình. Mỗi ngày Phong đều đạp đạp xe theo Ánh Hồng về tận nhà ở Phú Nhuận. Đôi khi phải hát câu “Đưa em về dưới mưa, nói nắng chi cũng thừa”. Ấy thế mà chỉ được em ban cho những lời vàng ngọc nghe điếc màng nhĩ. Rồi cậu Chu Văn Khánh của tôi, Khánh hộ tống Hiền Vân về nhà trăm ngày không thiếu một vậy mà một câu cảm ơn em cũng hà tiện không cho. Cũng may cho nó, người ta tánh nét đi liền với cái tên, chứ không thì Khánh nhà mình đã bị ung thư lỗ tai từ dạo đó. Đau khổ hơn, cậu Ba Dâm Đỗ Mạnh Hùng lớp tôi, nó vốn dĩ đã bốn mắt, xanh xao thế mà cô đạp xe chạy theo Thanh Thảo về tận nhà nghe đầu ở đường Trần Hưng Đạo để rồi khi về tới nhà má nó cũng chẳng nhận ra thằng con yêu quý của mình. Hùng ơi! Bây giờ mà Hùng làm được cái việc đẩy xe cho vợ trong supermarket được, tôi lạy cậu tám lạy!!! Các cậu đừng nói tôi khai nhe, có xưa mới có nay, tôi kể chuyện cũ để đám con cháu các cậu biết cái thừa thiếu thời mê gái của cha ông chúng nó mà học hỏi.

Viết tới đây tự nhiên nhảy mũi, chắc có cậu nào chửi đổng tôi rồi. Chờ một chút, nóng quá nổi mụn, để tôi viết luôn phần mình cho nó đủ bộ. Thật ra tôi có thua gì các bạn đâu. Đánh volley với thầy Lượng (Hóa) mà chợt thấy đáng em Loan (lé) 10C2 phớt qua là tôi hồn lìa phụ thể. Banh bay qua bay lại mà tôi cứ tưởng Loan đang nhảy múa trước mắt tôi để rồi khi banh đập vào đầu tôi mới tan được cơn mơ Từ Thức. Lớp mình có cậu Ba Danh là đào hoa tốt số. Còn tôi, đào hoa bị triệt, nên năm lần bảy lượt lo o bế, săn sóc các em để... đưa lên xe hoa về nhà chồng!

Các cậu còn nhớ Dương thị Mỹ Oanh không? Người đẹp mà Chu văn Khánh đặt cho cái tên dễ ghiền là Oanh xì ke đó. Nói cho các cậu biết, lúc này Oanh xì ke đã cai thuốc nên mập ra, trắng trẻo, dễ thương vô cùng. Văn Khánh bị tai nạn xe cộ chết sớm quá! Nếu bây giờ cậu ta thấy được Mỹ Oanh chắc nó đội mồ, đập xe đập đi kiến ngay. Viết cho vui thôi chứ Mỹ Oanh có chồng con đang hoàng ở Hòa Lan hạnh phúc lắm. Chung qui chỉ tại tội mình mất nét chứ các mợ lớp mình ăn ở cây nhà lá vườn lắm. Nhớ mấy năm trước, Mỹ Oanh và Bích Châu có ghé tôi chơi và Mỹ Oanh tự thú đã để ý Vĩnh Tuyên hồi còn chung lớp. Không những thế, có một cặp rất mùi trong lớp mình mà tôi không tiện nói ra đây vì bây giờ đường tơ đã gãy gánh.

Ồi! Quên làm sao được Thu Trang với câu nói bắt hủ đầy Bắc Kỳ của thầy Nguyễn Tiến Trí "Em cứ như con giai ấy, thế thì còn làm ăn gì được em ạ".

Mà thật vậy, đối với tội mình, Thu Trang và Ngọc Huệ đâu phải là hai cái bông hồng mà là hai cái bông bụp rất dễ thương, hòa mình với bọn ôn thần chúng tôi trong những trận đánh volleyball ở trường, đá banh ở Phú Nhuận, hoặc tới nhà Hồng Cúc để đại náo cây mận hồng đào. Thu Trang thì mình có gặp lại năm 93 trong lần họp mặt khi mình về thăm VN, còn Ngọc Huệ thì phương trời biệt, không biết khi nào có cơ hội gặp lại nhau. Nhớ Tết năm 77, mình có đi xe đò từ Cai Lậy xuống Trà Vinh chúc Tết Ngọc Huệ và được A Múi-Ngọc Huệ làm mai A Dinh cho mình nhưng hồi đó tánh mình nhút nhát nên gạo bắt thành cơm. Hôm sau đi về, xe đò bị lật mà không chết, thiệt hủ hồn! Tiện đây, nhắc lại một chuyện vui về A Múi. Các cậu mình chắc còn nhớ Sáu Bảnh chứ? Chỉ có tội mình coi Ngọc Huệ như là con trai chứ đối với Sáu Bảnh thì A Múi là tiên nữ ham chơi bị đọa xuống lớp 10C4 chúng mình. Các cậu còn nhớ hôm cuối tuần mà A Múi rủ đám ôn thần chúng mình theo phá đám khi Sáu Bảnh rủ Ngọc Huệ lên nhà chơi ở Cư Xá Tam Đa không? Tôi nghiệp! Bữa đó Sáu Bảnh miêng vui mà lòng buồn.

Cô giáo mà tôi mến nhất là cô Hoàng(má Địa), vì tôi phá mà cô chỉ cười chớ chẳng bao giờ la rầy hay phạt. Nhớ hội "Thầy Bói yêu Nước" lớp 10C4 ra đời để đáp ứng với nhu cầu của má. Cô Hoàng có tánh quen thường khi đặt câu hỏi khi giảng bài nên tôi ma lanh đọc trước sách giáo khoa và chỉ đợi Cô hỏi la giờ tay bói vanh vách. Chẳng hạn như khi học về các nước Ba Lan, Tiệp Khắc, Hung Gia Lợi, Cô hỏi:

" Có em nào biết ở Đông Âu nước nào lạnh nhất không?" Tức thì tôi xung phong bói ngay là:" Nước.....đá.

Nhớ cô Vũ Chiêu Uyên với giờ Sinh Vật. Tôi học với Cô từ thời thầy Lại Thế Hưng giới thiệu Cô vào trường LaSan Đức Minh vào khoảng 1972. Cô đã bình tôi hết mình khi thầy Khoa đề nghị lên cô Tự Phương cho tôi lưu ban (ở lại lớp) vì .....hạnh kiểm xấu??? Chuyện giữa tôi và thầy Khoa là cả một thiên dài phóng sự không tiện nói ra đây làm gì. Tóm lại, Cô cứu tôi là vì biết cá tánh của tôi đã lâu và lại tôi còn là học trò cưng của thầy Lại Thế Hưng khi xưa kia mà. Cho nên chỉ có giờ Sinh Vật của Cô là tôi.....Tu, chứ các cậu lớp tôi bị Cô hớp hồn không còn một mống. Giờ Cô giảng bài, không những không phá phách, các cậu mình ngồi há mồm, im

lặng, lắng nghe như những tín đồ sùng đạo. Chúng nó bảo nhau, một tiết Sinh Vật với Cô bằng cả một năm ở cung trăng với chị Hằng. Không biết ai nghĩ sao chứ đối với riêng tôi, thầy Hưng và cô Uyên xứng là một cặp Tiên Đồng Ngọc Nữ. Chúc Thầy Cô trăm năm hạnh phúc, ấm cúng dù ở tận phương trời Canada giá lạnh.

Có ai học với thầy Hồ Văn Tịnh mà chưa nói được giọng Huế thì giờ tay lên tôi sẽ chỉ cho chứ cậu mợ lớp tôi sau một năm học với Thầy đều trở thành tôn thất của dòng họ Nguyễn. Chỉ tội các mợ lớp tôi thường bị phạt lây khi đám ôn thần chúng tôi phá phách. Không phải chúng tôi bị đòn không biết đau, mà vì chịu đòn của Thầy từ hồi lớp 6, lớp 7 riết rồi đau mà không biết chứ có tài cán gì hơn ai.

Tôi có tánh ham chơi nên quen biết nhiều bạn bè trai gái khác lớp như: Trịnh Anh Tuấn, Lương Hữu Hiệu (sau làm HLV thành phố), anh Tiếp (lùn), anh Châu (khùng), anh Hùng Cà Na, và Chính, Trọng, Trí, Huy từ LaSan Hiền Vương, và Trung, Thạch, Bá Thành, Lợi, Nguyễn Ngọc Tiên (kẻ thù không đội trời chung của Diệu Thảo), Thu Nguyệt (mợ này tuy nhỏ người nhưng học rất giỏi), Lợi (cô này có nước da ngăm ngăm, cười rất dễ thương), Thọ (què) (sém làm anh em cột chèo với cậu này) bên ban D, sinh hoạt vài lần với Báu Cón (hồi xưa gây lăm chứ không xổ sừa như bây giờ), Thanh Thảo, Diệu Thảo (Yên Đỗ) nhưng không thân lắm, các bạn 10C3, Hồ Hữu Dũng, Vũ Lê Vũ, Nguyễn Văn Sang, Trần Tuấn Khải, Thắng, Duy, và Trực, Toàn, Kỳ, Sơn, Đinh Hải, Lâm Bô, Trần Quốc Bảo, Chị Ty là những anh chị học trên tôi một lớp, và một số các em chơi volleyball chung nhưng không nhớ hết ngoài Chu Quốc Huy, Phan Chấn Hưng, Phúc, Hạnh. Nhớ các bạn mình quá! Mong có ngày gặp lại.

Cả năm học lớp 10C4 (76-77) chúng tôi là những kỷ niệm đẹp. Chỉ có mỗi một điều đáng tiếc là khi lên lớp 11B8 (77-78) chúng tôi bị bỏ lại con hoya mi quý Thiên Hương và bạn Khôi mà cô cậu nào ai này cũng ngậm ngùi. 30 năm trôi qua nhanh chóng, ngồi viết lại những kỷ niệm xưa mà cứ ngỡ như mới xảy ra từ hôm nào.

Người đi một nửa hồn ta chết
Một nửa hồn kia .....sửa lại sai.

Những kỷ niệm đẹp một thời nào đó rồi cũng phải trôi qua theo thời gian, nhưng với sự cố gắng, có một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại phải không các bạn? Nếu tôi có sơ sót quên đi một vài bạn là do trí nhớ đã kém ở cái tuổi gần 5 bố mong các bạn tha thứ cho.

Temecula, 2/06/09
Ngô Thành Sang